

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9522100200
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2022:9522100200.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, samosudkyňou Mgr. Pamelou Záleskou, v trestnej veci obžalovaného Z. S., pre prečin podplácania podľa § 333 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Pezinku dňa 22.09.2022 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný
Z. S. V. F. P. Š. , narodený XX.XX.XXXX N. Ž. H. D.,
trvale bytom Ž. H. D.,
V. Š. Z. Č.. XXX/XX

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

ako odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých Sučany, v nezistenom čase v apríli 2020 v priestoroch pracoviska „kovovýroba“ v uvedenom ústave, prisľúbil H. Z. S., príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže, služobne zaradenému vo funkcii referenta režimu úsekovej režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu, pomoc pri riešení jeho finančných problémov, spočívajúcu prinajmenšom v poskytnutí telefónneho čísla na osobu, ktorá mu pomôže získať úver, za čo požadoval od menovaného príslušníka, aby mu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody priniesol nezaevidovaný a neskontrolovaný balík, obsahujúci mobilný telefón s nabíjačkou a SIM kartou, ktorý priateľka a rodičia odsúdeného opakovane poslali na adresu miesta bydliska Z. S., ktorý si však balík neprevzal,

t e d a :

inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo sľúbil úplatok, a čin spáchal voči verejnému činiteľovi,

t ý m s p á c h a l :

prečin podplácania podľa § 333 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 333 odsek 2 Trestného zákona a § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a nezistiac žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1.500 (jedentisíc päťsto) eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona ustanovuje pre prípad, že by peňažný trest mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podanej na Špecializovaný trestný súd dňa 22.06.2022 pod č. VII/3 Gv 18/22/1000-16, prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému Z. S..

Predmetnú obžalobu podal prokurátor na súd s tým, že obžalovaný sa v rámci realizovaného konania o dohode o vine a treste priznal k spáchaniu zažalovaného skutku a žiadal súd, aby na hlavnom pojednávaní rozhodol o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine.

Obžalovaný Z. S. na hlavnom pojednávaní dňa 22.09.2022 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu vo vyššie označenej obžalobe.

Keďže na všetky otázky súdu, položené mu podľa ustanovenia § 333 odsek 3 písmeno c), písmeno d), písmeno f), písmeno g) a písmeno h) Trestného poriadku, odpovedal obžalovaný kladne, súd po súhlasnom stanovisku prokurátora jeho vyhlásenie prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania spáchania skutku na hlavnom pojednávaní nevykoná. Súd tak rozhodol z dôvodu, že vyhlásenie obžalovaného o vine bolo v zhode s dokazovaním vykonaným v prípravnom konaní a tiež zostalo nezmenené aj v štádiu konania pred súdom tak, ako toto vyhlásenie obžalovaný učinil v rámci konania o dohode o vine a treste. Súčasne súd zastáva názor, že konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Súd mal teda za to, že týmto postupom bolo dostatočne preukázané, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, a to spôsobom, ktorý bol uvedený v skutkovej vete obžaloby, v dôsledku čoho bol tento skutok aj správne právne kvalifikovaný a následne súd vykonal dokazovanie iba čo sa týka výroku o treste, ochranného opatrenia a náhrady škody.

Postupom podľa § 269 Trestného poriadku súd vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to konkrétne aktualizovaný odpis registra trestov, uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn. 2PP/24/2022 a pracovnú zmluvu, predloženú obžalovaným na hlavnom pojednávaní ako doklad o jeho aktuálnom zamestnaneckom pomere.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona a bral tak do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného ako aj možnosť jeho nápravy.

Súd zistil, že obžalovaný bol v minulosti už desaťkrát súdne trestaný, čo nakoniec čiastočne a nepriamo vyplývalo aj zo samotnej obžaloby, keďže obžalovaný sa skutku dopustil v čase výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu v inej jeho trestnej veci.

Zároveň súd tiež zistil, že obžalovaný bol z výkonu dvoch samostatne uložených trestov odňatia slobody podmienčne prepustený na slobodu dňa 14.07.2022 uznesením Okresného súdu Martin, sp. zn. 2PP/24/2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť ihneď po jeho vyhlásení, nakoľko žiadna oprávnená osoba, a teda ani prokurátor, nepodala proti tomuto uzneseniu sťažnosť.

Ďalej súd zistil, že obžalovaný je otcom dvoch detí, z ktorých jedno s ním žije v spoločnej domácnosti a má voči nemu stále vyživovaciu povinnosť a že dňa 12.09.2022 uzavrel pracovnú zmluvu so spoločnosťou H. K., K.. Q.. X.. na dobu určitú (do 30.09.2023) na pozíciu robotníka v hutnej výrobe.

Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd u obžalovaného prihliadol na to, že sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie aj oľutoval (písmeno l/). K priznaniu tejto poľahčujúcej okolnosti súd dodáva, že obžalovaný svojim postojom k prejednávanej trestnej veci už od začatia samotného trestného stíhania ako aj učeným vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní významným spôsobom napomohol súdu k výrazne rýchlejšiemu ukončeniu trestnej veci jej meritórnym rozhodnutím. Po rekonštrukcii trestných kódexov prišlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred

súdom, keď ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom a postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu má preto dôležitý význam.

Súd u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť z § 37 Trestného zákona. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné na vysvetlenie uviesť, že v tomto prípade je možné o obžalovanom uvažovať ako špeciálnom recidivistovi, keďže jeho doterajšie odsúdenia sa v prevažujúcej miere týkali trestných činov proti majetku (7 odsúdení) a hospodárskych trestných činov (2 odsúdenia), v dôsledku čoho súd nepovažoval za nevyhnutné na tieto prihliadnúť v zmysle okolností uvedenej pod písmenom m) Trestného zákona.

S poukazom na všetky okolnosti tohto prípadu, prevahu poľahčujúcich okolností pri nezistení priťažujúcej okolnosti a hodnotiac podmienky na dosiahnutie účelu trestu z hľadiska individuálnej prevencie súd rozhodol, že niet žiadnych prekážok na ukladanie tzv. alternatívneho trestu, a to aj napriek skutočnosti, že obžalovaný sa prejednávaneho skutku dopustil v čase vykonávania skôr uložených trestov odňatia slobody. Súd zo zoznamu všetkých zákonných sankcií zvolil na potrestanie obžalovaného uloženie peňažného trestu vo výmere 1.500 eur, čo z hľadiska nielen druhu, ale aj výmery trestu považoval v danom prípade za najvhodnejší a náležite zvolený spôsob jeho potrestania, sledujúc pri tom najmä dosiahnutie okamžitej a citelnej ujmy na jeho majetkových právach tak, aby mohlo prísť k vytvoreniu a splneniu podmienok, že sa v budúcnosti podobného konania nedopustí (jeho prevýchova). Ďalej vzal súd do úvahy kritický postoj obžalovaného k spáchanému prečinu, ale aj ním náležite prejavenu úprimnú ľútosť nad konaním, ktorú prejavil už v prípravnom konaní.

Súd poznamenáva, že obžalovaného uznal za vinného pre spáchanie prečinu podplácania podľa § 333 odsek 2 Trestného zákona, pričom zdôrazňuje, že každé rozhodnutie o vine a treste má v sebe obsiahnuť nielen represívnu a výchovnú funkciu trestu, ale i zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprímernej sankcie, predovšetkým s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a pomery obžalovaného.

Nad rámec uvedeného súd dodáva, že neakceptoval návrh prokurátora a k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody nepristúpil aj preto, že tento druh trestu predstavuje v hierarchii sankcií podľa Trestného zákona trest najprísnejší a k jeho uloženiu prichádza len v krajných prípadoch, keď účel trestu nemožno dosiahnuť inými, miernejšími prostriedkami. Inak povedané, trest odňatia slobody je chápaný ako ultima ratio (ak už niet inej možnosti) a súd by mal v prípade splnenia podmienok široko využívať alternatívne sankcie (a aj odklony), a to všetko v záujme nielen ochrany spoločnosti, ale aj v záujme pozitívnej motivácie páchatel'a.

Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by podľa názoru súdu v tomto prípade napĺňalo výlučne represívnu funkciu trestu voči osobe obžalovaného, privodilo by mu neprímeranú ujmu, ktorá by vzhľadom na všetky okolnosti prípadu skôr strácala na účinnosti (aj s poukazom na skutočnosť, že ide o menej závažný trestný čin - prečin s trestnou sadzbou určenou rozpätím na dva roky až na päť rokov) a nezohľadňovalo by iné funkcie trestu a zásady ich ukladania.

Účinnosť a efektívnosť ochrany spoločnosti vyžaduje, aby bol trest vždy úmerný k spáchanému činu a preukázateľnej vine páchatel'a. Slovenské trestné právo spočíva na zásadách demokracie a humanizmu a vychádza zo zásady, že represia by mala byť rozumná a spôsobovať ujmu len vtedy, ak si to vyžaduje dosiahnutie určitého účelu trestu, nesmie prevyšovať potrebu ochrany spoločnosti a pokiaľ to je možné, mali by byť v súlade s celoeurópskymi trendmi v trestnom práve všade, kde je možné použiť miesto trestov také opatrenie, ktoré nie sú spojené so stratou slobody.

V danom prípade však k argumentácii o menšej závažnosti trestného činu (determinovanej nielen miernejšou trestnou sadzbou, ale tiež a najmä spôsobom vykonania trestného činu) pristúpili aj ďalšie, nemenej významné okolnosti nasvedčujúce a odôvodňujúce uloženie iného trestu, odlišného od trestu odňatia slobody a súd ich vyhodnotil ako mimoriadne. Tie spočívali konkrétne v právoplatnom rozhodnutí iného súdu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a na základe ktorého bol obžalovaný dňa 14.07.2022 (teda len deväť týždňov pred rozsudkom) podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s určením dlhšej skúšobnej doby (na 6 rokov) a celého radu obmedzení a povinností a bol teda vyhodnotený ako osoba spôsobilá viesť na slobode riadny život a zároveň ako osoba, na nápravu a prevýchovu ktorej nebude nevyhnutné pokračovať v obmedzovaní jej osobnej slobody výkonom zvyšku dvoch (!) nevykonaných trestov odňatia slobody, ktoré mu boli postupne uložené jeden vo výmere tri roky a druhý vo výmere osem rokov.

V nadväznosti na takto zistené okolnosti považuje súd za jednoznačne správne, ale aj logické, aby rozhodovacia činnosť súdov nebola dvoj a viackolajná a aby v praxi neprichádzalo k priepastne

rozdielnemu hodnoteniu okolností podstatných pre dosiahnutie účelu ukladaných sankcií, ktoré sú vo vzťahu ku konkrétnemu obžalovanému konajúcim súdom zistené. Z tohto hľadiska by malo prichádzať k zohľadneniu uvedených kritérií rovnakým, alebo aspoň približne rovnakým spôsobom aj zo strany prokuratúry, s cieľom garantovať predvídateľnosť rozhodnutia a prispievať tým k vytváraniu systému väčšej právnej istoty. Inak povedané, ak jeden zo zástupcov prokuratúry vo vzťahu ku konkrétnemu obžalovanému nepovažuje za nevyhnutné ani len podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu o jeho podmiennečnom prepustení (následkom čoho sa tretie osoby nemôžu oboznámiť s úvahami súdu, ktorý vyhotovuje len tzv. skrátené rozhodnutie), javí sa byť prinajmenšom rozporuplný postup iného zástupcu prokuratúry, ktorý v systéme trestov siaha vo vzťahu k tomu istému obžalovanému po najprísnejšom druhu sankcie a nereflektuje na vzniknuté a zistené špecifické okolnosti, ale ani na zásady, rozpisané vyššie v tomto texte.

Nakoniec, ani z hľadiska generálnej prevencie nepovažoval súd za nevyhnutné a náležité ukladať iný druh trestu a s prihliadnutím na všetky tieto okolnosti a v súlade s § 56 a § 57 Trestného zákona uložil súd obžalovanému peňažný trest s presvedčením, že tento povedie k jeho požadovanej náprave, bude postačovať na ochranu spoločnosti a zároveň odradí ostatných od páchania tohto druhu trestnej činnosti.

Súd zároveň ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva roky pre prípad, ak by výkon peňažného trestu mohol byť obžalovaným úmyselne zmarený. Výška uloženého peňažného trestu prevyšuje čistý mesačný príjem obžalovaného, avšak výmera náhradného trestu zodpovedá spodnej hranici trestnej sadzby posudzovaného trestného činu s tým, že podľa názoru súdu bude obžalovaného dostatočne motivovať k zaplateniu uloženého trestu a udržaniu osobnej slobody ako už riadne zamestnaného občana, so šancou na jeho znovuzaradenie do spoločnosti, v ktorej a pre ktorú môže byť ešte stále prospešný.

inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo sľúbil úplatok, a čin spáchal voči verejnému činiteľovi,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Špecializovaný trestný súd), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.